

Juhannuspäivä

Evankeliumi, Luuk. 1: 57 - 80

Ne ihanat suven huvitukset ja siunaukset, joiden nautintoon koko luonto nyt kutsuu meitä, saarnaavat meille, että on yksi Jumala, jonka ääretöntä hyvyyttä meidän tulee kiittää kaikesta, mikä ravitsee ja ilahduttaa meitä. ” **Sinä avaat kätes, ja ravitset kaikki, kuin elävät, suosiolla.**” Ps. 145: 16.

Kaikessa mitä maan päällä tähän vuodenaikaan on meidän ympärillämme, Hän antaa runsaasti aiheita puhtaaseen ja luvalliseen iloon. Koko luonnon ihanuus, kukoistavat kedot, vihannoivat maat, varjoavat laaksot, juoksevat ojat, virvoittavat lähteet ja visertävät linnut, kaikki nämä saarnaavat meille sulaa Jumalan suurta voimaa ja rakkautta. Apt. 14: 17. Erityisesti on merkittävää, että meidän Herramme ja Vapahtajamme suloisissa puheissaan niin usein ottaa vertauksia luonnon tapahtumista ja maalla kasvavista kasveista; ruohot ja kukkaset ja pienimmätkin maassa kasvavat Hän panee opettamaan viisautta ja jumalisuutta ja asettaa taivaan valtakunnan esikuvaksi.

Kun nyt meidän huvituksemme ja Jumalan hyvien töiden nauttiminen, joka tähän aikaan on meille tarjona, on otollinen Hänelle, kaiken hyvyyden antajalle, ja meille itsellemme siunaukseksi, niin seuratkamme tässä meidän Herramme neuvoa ja käyttäkäämme erityisesti jumalisuuteen ne opetukset, joita Jumalan sana antaa, katsellessamme kukkasten kauneutta. Tämän päivän epistola antaa meille siihen soveliaan johdatuksen.

Epistola, Jes. 40: 1 - 8

”Lohduttakaat, lohduttakaat minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaat suloisesti Jerusalemin kanssa, ja saarnatkaa hänelle, että hänen sotimisensa on täytetty; sillä hänen rikoksensa on annettu anteeksi, että hän on saanut kaksinkertaisesti Herran kädestä, kaikkein synteinsä tähden. Huutavaisen ääni on korvessa: valmistakaat Herran tietä, tehkää tasaiset polut erämaassa meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot pitää korotettaman, ja kaikki vuoret ja kukkulat pitää alennettaman, ja mitä on tasoittamatta, pitää tasattaman ja koliaat silitettämän. Sillä Herran kunnia ilmoitetaan: ja kaikki liha on ynnä näkevä Herran suun puhuvan.

Ääni sanoo: saarnaa. Ja hän sanoi: Mitä minun pitää saarnaaman? Kaikki liha on ruoho, ja kaikki hänen hyvytensä niinkuin kedon kukkanen. Ruoho kuivuu pois ja kukkanen lakastuu, sillä Herra puhalsi siihen. Kansa tosin on ruoho. Ruoho kuivettuu ja kukkanen lakastuu; mutta meidän Jumalamme sana pysyy ijankaikkisesti.”

Meidän Herramme ja Vapahtajamme johdattaa meitä kukkasten kauneuden katselemisella monenlaisiin tutkisteluihin. Hän esittää kukkasen kedolla todistukseksi Jumalan suuruudesta ja kunniaasta. Ei sen ymmärtämiseen tarvita syvällisiä tutkisteluja: meidän täytyy ainoastaan avata silmämme ja katsoa, niin me havaitsemme Luojan viisauden ja kunnian. O! kuinka ihmeellinen on jokaisen kukkasen rakenne, kuinka sanomattoman ihana sen muoto. Kuinka yksinkertaiset, kuinka jalot, kuinka yhtäläiset ja monenlaiset ne ovat hamasta huonoimmasta kukkasesta kedolla aina jaloimpaan asti yrttitarhassa. Jos me nyt kysymme, kuka on ne niin ihmeellisesti kasvattanut, kuka niille sen kauneuden antoi, niin Vapahtajamme sanoo: **Jumala ne vaatettaa**. Siis Jumala on se, joka ne vaatettaa! Kuinka arvossa pidettäviksi nyt mahtavat tulla meille nämä muuten niin ylenkatsotut kappaleet! Kuinka mahtaa ihminen näitä katsolessaan tulla kehotetuksi ylistämään Jumalaa, jos hänen sielunsa tila on sellainen, että hänen mielensä on ylennetty Jumalan puoleen ja jos hän ymmärtää kukkasenkin rakenteessa, muodossa ja hyvässä hajussa tuntea **Hänet**, joka kaikissa, niin pienissä kuin suurissakin, on antanut muistutuksia omasta suuruudestaan ja rakkaudestaan.

Edelleen Jeesus neuvoo meitä katselemaan kukkasten kauneutta **oppiaksemme lapsenomaisesti uskaltamaan Jumalaan**. Voi! jos jokainen meistä sydämessänsä oikein tuntisi, kuinka sitova tämä päätös on, jonka Jeesus panee meidän eteemme: ” **Katsokaat kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää. Jos Jumala näin vaatettaa pellon ruohon, joka tänäpänä seisoo ja huomenna pätsiin heitetään, eikö hän paljoa enemmän teidän sitä tee, te vähäuskoiset?**” Matt. 6: 28, 30. O! jospa me voisimme oikein turvata Hänen isälliseen sydämeensä; kuinka monta turhaa murhetta ja levotonta ajatusta me siten voittaisimme!

Kolmanneksi meidän Vapahtajamme tahtoo, että me tutkisimme kukkasten kauneutta tullaksemme tuntemaan, **kuinka turha on maailman koreus ja rikkaus**. Hän sanoo, että Salomo, joka oli rikkain ja suurin Juudan kuninkaista, ei ollut parhaassa kuninkaallisessa kunniaassaan ja puvussaan niin vaatetettu kuin yksi näistä kedon kukkasista. Kuinka nöyryyttääkään meidän turhuuttamme, kun me katselemme näitä. Kaikki meidän vaivalloiset kaunistuksemme, joilla me pyydämme koreilla, ovat hyvin huonoja kukkasten kauneuden rinnalla. Mitä tarkemmin me katselemme meidän parasta koreuttamme, sen huonommalta se rupeaa näyttämään; sitä vastoin kukkasessa

ilmenee aina enemmän ihanuutta. Eikö siis ole aivan tyhmää, että ihminen pyytää vaatteiden koreudessa korottaa itsensä muiden yli, kun Jumala on halvimmallekin kedon kukkaselle, jonka me tallaamme jaloillamme, antanut sellaisen kauneuden, ettei ihmisen rikkaus voi sen vertaiseksi tulla.

Mutta vielä tätäkin painavammin Jumalan sana esittää meille kedon kukkaset esimerkiksi siitä, **kuinka katoava maallinen elämämme on**. Todellakin nauttiessamme luonnon ihania huvituksia, jos emme tahdo peräti vaipua lihalliseen nautintoon ja vahingoksemme väärinkäyttää niitä, niin meidän on sängen tarpeellista seisahtaa myös tutkimaan, mitä tämän päivän epistola ja monta muuta Pyhän Raamatun paikkaa johdattavat mieleemme ja panemaan sen todella sydämellemme.

” Ääni sanoo: saarnaa. Ja hän sanoi: Mitä minun pitää saarnaaman? Kaikki liha on ruoho, ja kaikki hänen hyvytensä niinkuin kedon kukkanen.” Jes. 40: 6. Daavid sanoo: **” Ihminen on eläissensä niinkuin ruoho: hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla: Kuin tuuli käy sen päällitse, niin ei hän enään kestä, eikä hänen siansa tunne häntä ensinkään.”** Ps. 103: 15 -16.

Tutkikaamme nyt lyhyesti tämän kuvauksen johdosta lähemmin **ihmisen elämän turhuutta** ja kätkekäämme sydämeemme ne opetukset, jotka siitä seuraavat.

Se kuva, jonka Herra profeetta Jesajan ja kuningas Daavidin kautta asettaa eteemme, on niin verraton ja sovelias, että sen täytyy koskea jokaisen sydämeen. Ruohon vihanta muoto on ihana ja huvittava katsella; kukkaset ovat kauniita ja taitavasti rakennettuja, monenlaisilla väreillä kirjailtuja. Mutta kaikki tämä kestää ainoastaan vähän aikaa. Ruoho kuivettuu ja niitetään pois. Kukkaset lakastuvat ja varisevat, mitä enemmän ne aukenevat. Niitten sisäinen rakenne on niin arka ja heikko, että se häviää itsestäänkin.

Monenlaiset asiat, tuuli, sade, vahingoittamiset ja tallaamiset turmelevat niitä. Itämailla tapahtuu useasti, että kuuma tuuli muutamassa hetkessä muuttaa kukoistavan ruohon heinäksi. Sen saman me näemme täälläkin. Pian silmiemme edestä katoaa se kauneus, jolla maa alkusuvesta puetetaan, ja sitten emme enää löydä niitä paikkoja, joissa kauneimmat kukkaset nyt seisovat.

Juuri niin on ihmisen elämän laita. Hän on täydellisin luontokappale kaikista niistä luoduista, joita me näemme. Hän kukoistaa niin ihanasti kuin kukkaset, mutta lakastuu myös niin kuin ruoho. Tuhannet pienet tapaukset, taudit ja vaarat uhkaavat joka päivä meidän henkeämme. Ja niinä vuosina, joina me parhaiten kukoistamme, olemme me niin kuin kukkaset vaarassa pikaisesti lakastua. Ja jos vielä nekin vaarat vältämme, jotka uhkaavat nuoruutemme ikää, niin on kuitenkin ruumiimme sen laatuinen, että sen aikanaan välttämättömästi pitää lahoaman. Päivä päivältä vähenee elämämme voima, toimellisuutemme ja kauneutemme; me hivumme ja heikkenemme,

lakastumme ja raukeamme niin kuin kukkasat, kun ne ovat tulleet täyteen mittaansa, pudottavat lehtensä ja lakastuvat. Vain vähäinen aika, tuskin niin kuin pisara iankaikkisuuden meressä, niin kaikkien nyt elävien ihmisten pitää lähtemän pois maan päältä ja jättämän sijan tuleville sukukunnille, joitten jälleen samalla tavalla pitää vahvistaman sen totuuden, että ”kaikki liha on ruoho, ja kaikki hänen hyvyytensä niinkuin kedon kukkanen.”

O! kuinka toivottavaa olisi, että tämä kokemus luonnosta tulisi elävästi meidän sydämellemme. Mutta ihmisten huolettomuus tässä asiassa on aivan ihmeellinen. Tuhansittain he näkevät kumppaniensa jättävän maailman, surevat heidän poismenoaan, mutta tuskin johdattavat mieleensä tämän kysymyksen: Kuinka mahtanee minun käydä, kun minun maallinen ruumiini lakastuu ja vaipuu hautaan? Ne ovat sellaisia ihmisiä, jotka maailman nautinnossa varsin unohtavat itsensä; ihmisiä, joista apostoli sanoo: ”**Joidenka loppu on kadotus, ja heidän vatsansa on heidän jumalansa ja heidän kunniansa joutuu heille häpiäksi, jotka maallisia rakastavat.**” Fil. 3:19.

Mutta ne ovat autuaat, jotka ovat Jumalan armon kautta tulleet siihen, että he ajallansa vakavasti ajattelevat tätä katoavaisuuttansa. Jumalan mies Mooses rukoili näin: ”**Opeta meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman, että me ymmärtäväisiksi tulisimme.**” Ps. 90:12. Kiitos olkoon Jumalan! me tiedämme täydellisesti, että vaikka me olemme kukkasten kaltaisia, niin me kuitenkin olemme enemmän kuin ne. Meidän muotomme ainostaan lakastuu ja ruumiimme häviää, mutta sielu on aiottu pysymään iankaikkisesti. Ja tämä on kallis, kehottavainen syy meille kaikille ennen kaikkea etsimään Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa. Mitä se auttaisi ihmistä, jos hän voittaisi koko maailman ja saisi vahingon sielullensa!

Jumalan Henki yhdistää jumalallisen vaikutuksensa yhteen elämän sanan kanssa. Se suuri evankeliumi: ”**Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.**”, se totinen sana, joka kaiketi on mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, ei taida koskaan olla vaikuttamatta ihmisen sydämessä. Se on vasara, joka murentaa vuoret, kaksiteräinen miekka, joka tunkee läpi luitten ja ytimen. Vaivoin taitaa ihminen olla niin syvälle vaipunut synnin uneen ja tämän maailman ilon nautintoon, ettei Jumalan Hengen ja Hänen sanansa vaikutus häntä usein siitä herätä ja voimallisesti muistuta ajattelemaan iankaikkista parastansa. Keskellä maailman iloa ja tavaroiden nautintoa huutaa ääni meissä: ”Pois maailman tavara, et saa mull' kiitosta, Pois tavaroides kans', ei ne mull' autuutt' anna; Pois turhan kans' ilon; se sula suru on Ei rietas riemus taida tääll' sielull' rauhaa antaa.” Kaikki on turhuutta, kaikki katoavaa; ei mikään siitä seuraa sieluani, joka on luotu

kuolemattomaksi, iankaikkisuuteen. Nauttiessaan silloin sitä katoavaista iloa tuntee sydän tyhjyyden, jota ei voi täyttää mikään muu kuin Jumalan iankaikkinen täydellisyys, joka Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa on annettu meille. Jumalan Henki vaikuttaa sydämessä sellaisen kaipauksen, jota ei tämä maailma voi tyydyttää; ikävöitsemisen tavaroiden perään, joita ei koi eikä ruoste kuluta; halun paremman rauhan ja paremman ilon perään kuin se on, jonka maailma antaa; kaipauksen vakuuttumisesta Jumalan armosta, pelastuksesta, vapaudesta, elämästä ja autuudesta. Nämä ovat armon hetkiä, ne ovat Isän vetämisä Pojan tykö. Joh. 6: 44. Se on Jeesuksen kolkutus sydämelle. Se on syntisten ystävän rakkauden ääni, joka huutaa meille: O! jospa ajattelisit tällä sinun ajallasi, mitä sinun rauhaasi sopii! Vapahtajalla on rakkauden syli avoinna sellaista sielua varten ja Hän tahtois antaa sen tuntea, kuinka Hän palaa rakkaudesta sitä kohtaan, kuinka Hän osoittaisi itsensä tälle Vapahtajaksi ja kuinka Hän täyttäisi tämän armolla, elämällä ja autuudella.

Voi niitä, jotka tätä armoääntä vastaan paaduttavat sydämensä ja kevytmielisyydessä eivät ota siitä vaaria tai tahallisesti etsivät armoääntä häiritseviä asioita tukahduttaaksensa kaikki hyvät liikutukset ja terveelliset muistutukset. Sellaiset ihmiset tekevät tahallisesti työtä omaksi kadotukseksensa ja ovat omien sielujensa murhaajat. He kuolettavat itsessään kaiken tunnon autuudestansa ja näiden loppu on, niin kuin Paavali sanoo, kadotus.

Mutta armo ja autuus tulee kaikkien niitten osaksi, jotka ovat Jumalan muistutuksille kuuliaiset. Tänä päivänä, jos te kuulette Herran äänen, niin älkää paaduttako sydämiänne. Autuaat, jotka noudattavat Jumalan armovetämistä sydämissänsä! Hän johdattaa heitä sen iankaikkisen rakkauden autuaan täydellisyiden tykö, joka Jeesuksessa Kristuksessa on avattu meille. Hän vie heitä ylös Golgatalle, Jeesuksen ristin luokse, joka tässä korottamisessaan vetää kaikki sydämet tykönsä. Jumalan Henki johdattaa heitä Jeesuksen tykö, Uuden Testamentin Välimiehen ja priiskotusveren tykö, joka on vuodatettu syntien anteeksisaamiseksi. Ja hyvä on sen ihmisen osa, joka heittää itsensä Hänen avoimeen armohelmaansa, Hänen joka palaa halusta kaikkien vaivaisten syntisten autuuteen; hyvä sen osa, joka nöyryytettynä syntisenä ottaa vastaan ja uskossa antaa lahjoittaa itsellensä sen täydellisen uhrin, jonka meidän Ylimmäinen Pappimme on sovinnoksi tehnyt. Syntien anteeksiantamus, vapaus synnin palveluksesta, Jumalan rauha, elämä ja autuus annetaan Jeesuksen armahtamisen perusteella sellaisen ihmisen osaksi hänen murheelliselle sydämelleen.

Tuskin on sielu tuskansa tuntemisessa, työtätekevänä ja raskautettuna lähestynyt uskossa Jeesuksen ristiä, kun hän jo saa Pyhältä Hengeltä lohdutuksen ja vakuutuksen, että taivaan valtakunta on hänen omansa. Hän saa osansa siinä ja hänet täytetään sellaisella vapaan armon ja Vapahtajan

iankaikkisen rakkauden tuntemisella, että se jo täällä saattaa hänelle esimaun ilosta Jumalan istuimen edessä ja sen valtakunnan kunniaista, jolla ei ole loppua. Jumalan, meidän Vapahtajamme armon ja rakkauden tunteminen tulee niille sieluille suloisimman ilon lähteeksi, joka ei koskaan kuivu; sen veden lähteeksi, joka kuohuu iankaikkiseen elämään. Nauttiessaan niitä iloisia huvituksia, joita meidän Vapahtajamme täällä alhaalla antaa meille, ajattelee armoitettu kristitty sitä toista suurempaa lepoa, joka Jumalan kansalla jälellä on, Hebr. 4: 9; sinne hän lähettää sydämensä edeltä ja odottaa uutta taivasta ja uutta maata Jumalan lupauksen mukaan. Hänen menonsa on taivaissa.

Sellaiselle ihmiselle, joka Jeesuksessa on löytänyt terveyden ja autuuden, on tämän elämän viheliäisyyden tutkistelu uusi ilon lähde. Maailmallinen ihminen yksin valittaa ja suree sitä. Kristitty, joka katselee lyhyttä ja katoavaista elämäänsä ja sen sivussa taivaallista kutsumistansa Kristuksessa Jeesuksessa, hän lukee hyväksi asiaksi saada tässä elämässä olla niin kuin heinä, joka kuivettuu, ja niin kuin kukkanen, joka lakastuu. Hän on tyytyväinen täydessä toivossa. Hän tietää katoavaisen elämänsä olevan sen kädessä, joka alati antaa hänelle uudet todistukset siitä, että ” **niinkuin Isä armahtaa lapsia, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä; Sillä hän tietää, minkäkaltainen teko me olemme: hän muistaa meidät tomuksi.**” Ps. 103: 13 -14. Kristitty tietää, että ” **meidän Jumalamme sana pysyy ijankakkisesti.**” Jes. 40: 8; ” **Mutta Herran armo pysyy ijankaikkisesta ijankakkiseen,**” Ps. 103:17. Iloisella toivolla hän katselee sitä aikaa, jona hänen ruumiinsa, joka kylvetään turmeluksessa, on nouseva ylös turmelemattomana ja tuleva Kristuksen kirkkaan ruumiin kaltaiseksi. 1. Kor. 15: 42, Fil. 3: 21. Hän iloitsee hengessä yhteisen ylösnousemisen iloisesta keväästä, siitä autuaasta hetkestä, jona sama eläväksi tekevä Henki Jumalan suusta on lähtevä uudistamaan ja puhaltamaan hänenkin kuolleitten luittensa päälle niin, että niitten pitää nuoruuden kauneudessa vihannoiman niin kuin ruoho, Jes. 66: 14, ja päällensä pukeman katoamattomuuden. 1. Kor. 15: 53. Amen.